

ei olle ennam riistiinnimenne, woid põrgo sulane ja ei olle wäärt, et Ma tedda kannab!..

Küll riistiussö rahwa seas
On agganad veel mõnnel peas,
Et teise usko tuisab veel,
Sell' on siis töoste kurri meel,
Mis hääbi wälja üttelda,
Kui selle peale möttelda! —
Üks innime, kes usko reab,
Kes temma sedda õigest peab,
Kui temma wallab teise verdi?
Se joofseb waisto tulle-merd! —
Kui teise usko põlgad ja,
Siis tallad emma jallaga!
Sest usso käsk on: „armastus”,
Ei mitte tühhi tentus:
Kes on siis, sedda pead ja
Siin liggimeseks piddama?
Reik, ülemad ja ollamad,
Kes ial Ma peal ellawad
Ja Loja seadus ette toob
Reid ärrawiib ja ued loob,
On sinne wenuad lihha sees,
Ni rikkas, kui ka lehwa mees!
Küll Judid ja ka vagganad,
Kui pimedusses maggawad,
So peale wiimjelt kaebawad,
Kui kehto ette tullewad,

Kuē ükskord sure kohto ees
Saab seisma igga uõsumees!
Ja peab vastust andma seal,
Mis temma teinud ilma peäl. —
Kui sedda kartust posle full,
Siis asjata se könne must.

Agga hunt.

Gassamaal, Genfiliina liggidal, kaewatas riisfae praua übhe hundi-poja sureks, kes kui kuit-silas iggal pool temma järrel jooffis ja ial pahha ei teinud.

Kord juhtus, et praua mõnneks näddalaks piddi koddunt ärrareisima ja hunti kojo jäätma; agga hunt furwastas ennast, fui ta prauat ennam ei näinud, nenda, et ta mitte middagi ennam suhho ei mötnud, jääi lahjakas ja kurtus follo, et jo surm karta olli.

Kui praua kojo tulli, tundis hunt tedda temma astumisest, läks sure ruttuga tappa praua jure, fargas püst, panni teise käppa teise ölla peale, watis armastusse näuga silmide sisse, et praua immeks panni; agga hunt kukkanus wimaks mahha ja olli — surnud!